БРОЈ 31. ЦЕТИЊЕ, сриједа 28. маја 1914. год. ГОДИНА VII.

ЦИЈЕНА:
за Црну Гору на годину 10 перп., на по год. 5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

за Црну Гору број 10 пара
за Стране Земље број 20 пара

лист излази
УТОРНИКОМ и ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:
„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:
„Viesnik“ Cettigné (Monténégro)

Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији
Огласи се наплаћују по погодби

Цетиње, 28 маја.

Послије Триполитаније, која још није посједнута даље од домашаја топовских метака са ратних бродова, у талијанских националиста порастао је политички апетит. Порастао је у великим размјерама. Границе му се протежу на сву источну обалу Јадранског Мора од Трста до Валоне. Из њихових кругова, преко угледних листова кроз уста озбиљних политичара, чују се гласови, који, истина, немају ништа заједничко са службеним мјестима, али су ипак симптоматични, и према истијема дало би се закључити, да у талијанској јавности избија нови правац тежња и погледа у спољашњој политици. Тај правац је наперен противу Словенства и у својем крајњем циљу долази у сукоб са начелом „Балкан балканским народима“, које је усвојила и службена Италија као средство, да се на Балкану утврди историска правда и спријече по општи мир опасна изненађења. У извјесним талијанским листовима све су чешћа појава изливи мржње противу Словена, особито противу јужних, што не може остати незапажено. У исто вријеме позивају Нијемце у савез са Талијанима у борби противу Словена! Ови покличи незгодно звоне у Мацинијевој и Гарибалдијевој Италији, која је вазда свако потиштено словенско срце распаљивала родољубљем и у њем стварала примјер борбе за слободу и правду. Један талијански народни посланик, шеф демократске странке у талијанском парламенту, написао је у берлинском листу „Фосише Цајтунг“ чланак, којим свијема јужним Словенима баца рукавицу у лице и позива их у борбу са талијанско-њемачком фалангом! Словени су — вели тај посланик — *без традиција.* Они се ослањају само на бруталну снагу броја. Шеф демократије говори о традицијама!! Шеф демократије тражи истребљење једног народа, који се бори за слободу, за независност, онако исто, као што су се и Талијани борили по Ломбардији, дајући историји свијета узоре пожртвовања за свој род, за своју отаџбину! Томе се од шефа демократске странке, којој су идеали слобода и једнакост, одиста нико не би могао надати. Словени не траже туђе, али гину за своје. А од Трста до Бојане све је словенско било и биће; све, и по *традицијама,* и по осјећању, и по крви, и по језику. Управо по *традицијама,* које су талијанском демократи толико миле, чиме би хтио Словене да представи као никоговину, наш је Скадар, наш је Драч, јер на тијем градовима вили су се прије толико вјекова српски барјаци, кад је Италија била обавијена мраком Средњега Вијека. И по традицијама Далмација је словенска, стародревна колијевка хрватскога краљевства. А о праву националном, које је несумњиво, нећемо ни говорити.

„Ђорнале д' Италија“, угледни талијански лист, донио је овијех дана измишљотину, према којој Црна Гора, Србија и Грчка дуж арбанашких граница тобоже гомилају војску, како би се користиле забуном у Драчу и упале у Арбанију. На основу те измишљотине очитао је, непозван, лекцију трима балканским савезницама и запријетио им, да ће имати посла с Италијом, буду ли навалиле на Арбанију. Такође један нови знак мржње. Ако Арбанија има за Италију негативну вриједност, да *не буде* аустриска, за нас има позитивну: да буде арбанашка и балканска. Овакву Арбанију браниће и Грчка, и Србија, и Црна Гора до потоњега свога војника, јер балканска и слободна Арбанија јемство је општега мира, потпора је наше безбједности, залога је одржању фактичне вриједности начелу „Балкан балканским народима“. Нека се нико не боји за Арбанију од нас, њених сусједа, већ и ми и Арбанија треба да будемо стално на опрезу, и дању и ноћу, од њених заштитница.

На такве и сличне гласове из талијанске јавности дужни смо да се осврнемо и о њима да водимо рачуна, пошто још никако не можемо да замислимо, да би се здрави смисао талијанског народа у схваћању сопствених интереса дао завести на странпутицу излишне и штетне борбе са Словенством у опште, са балканским на по се.

Хроника

У страха су велике очи. Бечки клерикални лист „Reichspost“, орган такозваних хришћанских социјала, донио је скоро уводни чланак о најновијим покретима међу Југословенима. „Reischpost“, сводећи све нове струје на словенском југу на побједе српске војске, систематско поробљавање Хрвата и на „великосрпску пропаганду“ међу исељеницима у Америци, вели ово: „Све то дјелује из године у годину и из дана у дан међу Југословенима. Млада интелигенција на универзитетима, која је још давно заражена Масариковим идејама, ступа на чело покрета и те идеје саставља у један политички систем. Преко ноћ су избили и мјесечни листови, који Југословенима проповиједају нове путеве: сва југословенска племена у монархији морају се сјединити у једној националној идеји, нема више Хрвата, ни Словенаца, сви морају заједно са Србима бити једна југословенска држава, јер само на тај начин ће створити себи велику и национално слободну будућност. Тајанствени агенти избише ту и тамо, хиљаде одушевљених говорника проповиједаху идеју јединства, која слијепо освоји и средњошколску омладину. Из непознатих извора избија загонетна снага, која помаже тај покрет. Чак и политичари, који су још прије мало времена с индигнацијом одбијали сваку политичку комбинацију која је ишла изван граница монархије, придружују се сада томе покрету. Данас царују те нове идеје исто у Мостару као и у Загребу, у Сињету као и у Сарајеву; гдје год човјек ослушне, чује тај страшни, јаки тон. И једно посве чудновато и карактеристично политичко разлагање надовезује се на тај покрет.

Безбројним летцима предаје се од уста до уста ново јеванђеље: Предстоји један нови судар, за који је катастрофа Турске била само један примјер, и људи ће га доживјети за пет година. Биће одлучена за увијек будућност Јужних Словена. Србија и Румунија су се већ сложиле, да отргну од монархије своје припаднике; они ће избацити према монархији 900.000 бајонета, у исто вријеме Русија ће навијестити рат монархији. Онда ће доћи велика одлука. Побиједи ли Аустро-Угарска монархија, ишчекују аустријско Јужно Словенство још тежи дани. Стога је његов задатак да се већ почне приправљати да, у озбиљном случају, стане на страну своје браће. Биоград ће бити, у будућности, центрум јединствене националне културе Јужних Словена; ово јединство даће Југословенству самосталност да управља својом судбином. А данас, треба се приправљати, приправљати! — Има у овим свима комбинацијама много фантазије, лудости и тешких заблуда, али се не смије превидјети да су се ове идеје родиле, дјеломице из снаге претрпљених неправди, дјеломице из лукавости једне вјеште са стране унесене и од моћних протектора помагане агитације, и да их носи одушевљење омладине која се пред овим идолима моли као пред светим олтаром.“

Још сањају о ревизији. У Бечу још једнако сањају о ревизији Букурешког Мира. Осврћући се на изјаву Куена Хедерварија у угарским делегацијама, да су нове границе на Балкану обиљежене само на хартији, да нијесу ни мало стварне, *да је потребно да се ректификују* и да ће тек послије тога завладати мир, париски лист „Журнал де Деба“ вели од своје стране:

И тако, мађарски државник, коме је указано посве особито повјерење његовог суверена, наговјештава *трећи балкански рат. Он га жели, налази да је он потребан.* То упорство у заблуди карактеристично је. Бечки кабинет је свјесно допустио први балкански рат у нади да добије, покрај аутономне Маћедоније, велику васалну Арбанију, која би се протезала до Егејског Мора. Преварен у надама, бечки кабинет је гурао свом снагом Бугарску да нађе своја три савезника. Обмана је била још јача послије другог рата него послије првог. Па жели ли гроф Берхтолд да игра трећу пресудну партију или да губи? Овог пута би улог могао бити судбина само монархије. Југословени, независни и остали, нијесу више оно што су били прије босанске кризе. Они су и материјално и морално добили једну снагу која је постала један од главних елемената европске равнотеже. Неће их моћи тако лако сломити како то замишљају у неким канцеларијама Балплаца. Кога Бог хоће да казни, најприје му памет одузме!

Смутње у Арбанији

Уплитање Аустрије

„Голос Москви“ пише: Сасвим неочекивано Арбанија се спремила да испуни функцију, која јој по замисли аустро-угарских дипломата није успјела.

Груба и самовољна интервенција Аустријанаца у унутрашње ствари Арбаније и прогонство популарног државника младог књажевства, Есад-паше, изазвало је одјек на свим странама. Погођене су државе тројног споразума, које су сада „обишли“, а томе се у осталом не треба ни чудити. У Бечу најпослије од политичких противника не очекују одобравање. Много је интересантније и озбиљније, што су се нашли увријеђени пријатељи Арбанаси и Талијани. У Арбанији је заробљење Есад-паше изазвало мржњу према Аустријанцима; телеграми саопштавају о врло опасном устанку арбанашких маса и о критичном положају несрећног „Мбрета“. Акција Аустријанаца изазвала је мржњу у у Италији. У парламенту је било необично узбуђење, министар спољних послова Ђолити није могао да иступи са говором; земљу је обухватила страсна мржња према „савезници“ која показује несумњиво жељу да прихвати Арбанију. Можемо бити посматрачи оштрог сукоба између држава, које се формално налазе у савезу.

Французи о Арбанији

„Le Radical“, орган странке француских радикала, која је данас на влади, пише поводом догађаја у Драчу:

Више наших колега узбунили су се поводом искрцавања аустријских и италијанских трупа на арбанашко земљиште, сумњајући да постоји унапријед скован план Сила Тројног Савеза и чак већ говоре о одговарајућим мјерама Тројнога Споразума. То значи и сувише брзати.

Аустрија и Италија су свагда играле у Арбанији једну тако мрачну улогу да им тешко полази за руком да се повјерује у њихову незаинтересованост. Хапшење Есад-паше које долази сјутрадан по арбанско-епирском споразуму који је наглашавао еру мира, могло би да се узме као жеља да се непрестано одржавају немири; чудном кандидацијом баве се у овом тренутку амбасадори Италије и Њемачке у Пешти заједно са грофом Берхтолдом и Туркан-пашом; тешко је тврдити да нијесу ни били о свему обавијештени.

Одатле па до предвиђања великога колебања у европском концерту још је далеко; наше колеге који су се и сувише брзо узбунили, учинили би добро да прегледају италијанску и аустриску штампу; у објема земљама јављају се све сама узајамна окривљавања због идеје о трајној интервенцији и протести противу задњих мисли које једни другима узајамно приписују; ако те задње мисли заиста постоје, јасно је, да се оне неутралишу: опасност се јавила онога дана када би се те двије супарничке амбиције сложиле, али ми смо далеко да дочекамо свитање таквога дана.

И тако хапшење Есад-паше није нити интермецо без домашаја, нити какав европски и страшан догађај, јер он поново доказује сву немоћ непризнатих и антагонистичких амбиција.

„Figaro“ о истој ствари пише: Есад-паша је штитио кандидатуру књаза Виљема, а само у нади да под његовим номиналним ауторитетом он влада у Арбанији. Код Есада има нечега више лисичијег него ли лавовског. И сувише експедитиван начин којим се ослободио прошле године свога шефа Хасан Ризе, гувернера Скадра, навео је на размишљање књаза Вида, који је, прије него што би га постигла слична судбина, више волио да се унапријед осигура. Никоме не би могло ни на памет пасти да га за то напада.

Не значи открити никакву тајну када кажемо да је Есад-паша тражио ослонца много више у Риму него ли у Бечу. Његово хапшење се догодило у тренутку када барон Алијоти, италијански посланик у Арбанији није био у Драчу. Есад је наваљујући тражио да га одведу на италијанску лађу а не на аустријску.

Хапшење Есадово је једна арбанашка ситница којих ће бити још много, не сумњајмо у то, у овоме метежном крају. Али на против, искрцавањем аустријских и италијанских морнара истиче на дневни ред један европски политички проблем који се тиче свих сила које су узеле удјела на лондонској конференцији.

NACIONALNA BIBLIOTEKA CRNE GORE CETINJE

Арбанашка кнежевина може да живи и да се развија само под условом ако тражи ослонца споља. То садашњи догађаји доказују. Само у садашњем стању ствари не може да се изврши никаква модификација у међународном статуту Арбаније без пристанка свих шест Великих Сила. Продужена окупација макар које тачке арбанске територије од стране аустријских и италијанских контингената представљала би собом такву једну модификацију. Ако дакле ова окупација треба да се продужи, потребно је да отпочну измјене гледишта о томе између европских канцеларија.

Краљ Карол о српској војсци

Дописник „Лајпцигер Тагблата“ био је у аудијенцији код румунског краља Карола.

Краљ Карол је изразио своје признање о способности и успјесима српске војске, чији су официри од реда одлични. Краљ је нарочито истакао заслугу *српске артиљерије* подвлачећи и успјехе *српске коњице*.

Овакво признање српској војсци, а из тако ауторитативних уста, свакако ће изазвати радост у Србији — вели дописник.

Мјере за војничку одбрану Монархије

Ових дана је „Пештански Лојд“ донио из пера неког вишег официра чланак, у којему се разлаже, како би се имала бранити угарска јужно-источна граница у случају нападаја од стране Србије и Румуније. Ту граничну линију он дијели на два дијела: на дунавско-савску линију, од ушћа Драве до Оршаве и на линију јужно-источних Карпата, од Оршаве до буковинске границе. По мишљењу тог стручњака, граничну линију према Србији не би било одвећ тешко бранити. Имала би се прикупити већа војска према мјестима, гдје су згодни прелази преко ријеке и треба монархија да има што јачу дунавску флотилу, која ће с успјехом спречавати прелаз непријатељске војске. Ако би пак удружена српско-румунска војска хтјела да упадне у Угарску, те да са истока заобиђе аустро-угарску војску, састављену према Србији, то би могло бити само на линији Кладово—Верчорова—Оршава, те да продире долином Черне, односно Тамиша. Али то се може спријечити подизањем утврђења код Оршаве. Са запада би српска војска могла заобићи аустро-угарску војску само тако, кад би могла да продре у Босну, па да успије да пријеђе преко Саве, но тада би јој спријечила даље продирање прикупљена војска између Земуна и Новог Сада. Много је тежа одбрана граничне линије према Румунији. Из Румуније у Ердељ воде девет добрих путева, којима могу ићи већи војни одреди; то су: долина Жила, кланац Црвена Кула, Терчвир, Темеш, Хосуфалу, Бодеафалу, Ојтоз, Ђимеш и Телђеш; даље жељезничке пруге Римник—Велики Сибиљ, Букурешт—Брашова и Очна—Ђимеш. У Румунији пак румунска војска на линији од 400 километара може на 17 путева стићи на границу и на 9 тачака пријећи преко ове. Најважнији је нападачки правац према Брашови, јер ту на линији од 65 километара између Борзафалу и Терчвара воде четири изврсна друма, који се састају у Брашови, а преко границе води жељезничка пруга, а до границе двије успоредне пруге. Даље и за то, јер је у томе правцу румунска престоница само 120 километара удаљена од границе, те би војска за 5 до 6 дана марша угодно стигла на границу Ердеља. Други важан нападачки правац из Румуније је кроз долину Алуте према Великом Сибињу. Писац држи, да би се најуспјешније могла одранити граница према Румунији таке, да се двије веће армије прикупе код Брашове и Сибиња, а оба мјеста да се утврде што јаче, даље да се подигне низ утврђења и у околини, у долини Жила и у кланцима Ојтоза, Ђимеша и Телђеша.

Прослава педесетогодишњице „Зоре“

о Видову дне 1914. године

Основана са тијесно ограниченим циљем као литерарно друштво Срба из бивше Војводине, „Зора“ је у својој познијој еволуцији проширивала поље свога рада и формирала се напосљетку као друштво свих Срба. Зазирући у првим својим почетцима од сваке акције, која је имала ма какве примјесе, која није била чисто литерарна, „Зора“ у моментима националних полета и надања, шесетих и седамдесетих година, улази у акцију, прима и носи, за извјесно вријеме, идеје уједињења омладине српске, прати са дубоким интересовањем ратове за ослобођење и са великим надама гледа на исход оних историских разрачунавања, у која се ишло са великим надама, а из којих се изашло разочарано и са малим, несразмјерним резултатима.

Историја се ствара само у историјским временима, и успјех или неуспјех свих омладинских акција више лежи у спољашњим догађајима, ван ње, но у моралној и духовној вриједности омладине. Сваки општи национални полет и успјех изазива формирање здравих гибања и покрет латентних снага, и обратно, сваки национални неуспјех и разочарање попраћен је душевном депресијом и клонулошћу у акцији омладине.

Живећи у моментима кад се нападном брзином ствара историја, култура, нација, српска омладина не може и не смије да допусти, да се ти национално-историјски догађаји изводе без њене сарадње. Историјска 1912. и 1913. година, која је српско племе дигла на предкосовску висину националне снаге и енергије, значи за српску омладину морални препорођај, послије којега долази убрзано и грчевито спремање за потоње велике догађаје у стварању нације и културе.

Славећи педесет година живота и рада „Зоре“, садања српска омладина треба том приликом да позна биланс рада старијих генерација, да се користи искуством њиховим и да се морално препорођена а под утиском недавних историјских догађаја, спреми за нове жртве и нове напоре.

Оно, што је старијим и старим генерацијама „Зоре“ недостајало — то је јак и широк ослон у остала два дијела нашега троименог народа. Данас се у свим питањима националне одбране и националне културе налази у заједничким редовима највећи дио словеначке, хрватске и српске омладине. Осјећајући се духовно једно, иде се и даље: израђује се једна и заједничка национална, југословенска идеологија и покрећу се све силе да то осјећање једне цјелине и припадности постану опште, да се преливе у најшире редове једног и троименог словенског народа. Увјерена у научну истинитост о једном југословенском народу, националистичка омладина тежи уједињавању духова и изједначавању душа путем једне, заједничке и националне југословенске културе.

У ту акцију улази српска, хрватска и словеначка омладина са свим идеализмом младости и са великом вјером у побједу. Под тим идејама слави данашња „Зора“ педесетогодишњицу опстанка и рада, с надом да ће је њени стари чланови и пријатељи разумјети, дати јој сву потребну потпору у раду за начелну ствар.

У Бечу, мјесеца маја 1914. год.

Секретар: *Марко С. Пойовић* Предсједник: *Шпиро Солдо*

Дневник

Одговор на писмо. Његово Величанство Краљ одговорио је Књазу од Арбаније на писмо, којим је овај извијестио о својем ступању на пријесто.

Оболио. Г. Евганиједес, грчки посланик, оболио је од прије неколико дана, усљед чега је приморан да не излази из куће. Господар се је у више махова распитивао о стању болести г. Евгенијадеса, којем је слао и својег љекара г. д-ра Перазића.

Стање усјева. Према извјештајима из народа, до сада је стање усјева по цијелој земљи сасвијем добро. Потраје ли повољно вријеме, надати се је обилном приносу од овогодишње љетине.

Читаоцима. Усљед духовских празника данашњи број „Вјесника“ излази на по табака.

ТЕЛЕГРАМИ

Устанак у Арбанији

Драч, 24 маја

Потпуковник Томсон који је био именован мјесто Слиса командантом мјеста, прогласио је опсадно стање у вароши. Министарски Савјет ријешио је да одмах пошље Малисоре против усташа, али је одустао затим од ове одлуке, очекујући догађаје, а и ради тога што се извјесни Малисори опиру да пођу на усташе. Стање је непрестано врло озбиљно. — Бечки Кор. Биро.

Србија и Арбанија

Биоград, 25. маја

Вијест коју је пустила Арбанашка Кореспонденција и у којој се јавља да је окупљено двадесет хиљада српских војника у правцу Елбасана, апсолутно је лажна, тим више што већ неколико мјесеца није било никаквог распоређаја трупа. Инак, ова тенденциозна вијест мора да скрива са арбанашке стране неку намјеру која је за сада непозната. — Биоградски Пресбиро.

Министарска криза у Србији

Биоград, 27. маја

Преговори између вођа опозиције и Краља остали су без резултата. У владиним круговима и међу посланицима говори се о реконструкцији Пашићевог кабинета. — Бечки Кор. Биро.

Завјера у Драчу

Драч, 25. маја

Синоћ је ухапшен италијански пуковник Мурикио и италијански професор Киниго, који су окривљени да су помоћу свјетла давали знаке усташима. Заплијењен је велики број компромитујућих докумената. Пуковник Томсон одбио је захтјев италијанског министра да пусти ухапшенике. Ови су били пуштени на слободу тек по књажевом наређењу. Отворена је строга анкета. — Бечки Кор. Биро.

Драч, 26 маја

Наредба за хапшење италијанског директора поште гдје је било примијећено оптичко давање знакова, била је поништена на интервенцију италијанског министра. Влада је изразила министру Италије своје жаљење ради хапшења пуковника Мурикиа и професора Кинига. — Бечки Кор. Биро.

Рим, 27. мај

Агенцији Стефани јављају из Драча:

Арбанашки чланови анкетне комисије којој је стављено у дужност да испита хартије и документе, заплијењене 23. маја, закључили су да једно писмо компромитује Мурикиа. Међутим, италијански чланови дошли су до закључка да ниједан документат не садржава ништа што би га могло компромитовати. Што се тиче Кинига, сви су се чланови сложили да у његовим хартијама нема ничега. — Бечки Кор. Биро.

Арбанија и Епироти

Драч, 25. маја

Увјеравају да се влада сагласила са захтјевима Епирота. — Бечки Кор. Биро.

Драч, 26. маја

Влада је пристала на ресултате преговора који су били вођени на Крфу да се оствари уређење Епира. — Бечки Кор. Биро.

Иса Бољетинац

Драч, 26. маја

Иса Бољетанц стигао овамо. — Бечки Кор. Биро.

Бугари и Грци

Софија, 27. маја

Бугарско становништво заузело је грчку цркву у Софији, као одговор на гоњења Бугара у Грчкој. Бечки Кор. Биро.

Аустријски зајам

Берлин 27. маја

Преговори са Дисконтним Друштвом односно зајма од 250 милиона прекинути су. — Бечки Кор. Биро.

Забавник

Прираст житељства у Русији. Петар Велики дао је први пут ради пореза пописати своје поданике 1722. године. Било је 14 милиона. За доба рата против Наполеона год. 1880. бијаше већ 100 милиона. Први прави попис био је обављен почетком 1897. године, и било је набројено 128,195.602. Но, расколници, мухамеданци, жидови и други нијесу при том тачно исказали број својих људи и дјеце. Год. 1900. израчунано је 135 милијона, а год. 1911. 171,059.603 житеља. Од 1896—1911 (за 15 година) бијаше више 62,864.300 или годишњи прираст износи попречно 2,867.620 житеља, а пошљедњих 11 година (1900—1911) 36 милијона или годишње 3,278.172 житеља. Тај прираштај је врло велик кад се зна, да Њемачка, Аустро-Угарска, Италија, Француска и Енглеска имају заједно тек по 2 милијона годишњег прираста, јер се исељује из њих преко 1 милион годишње. И Руси се селе из Европе, али у своју Азију, особито у Сибирију, то јест остају као код своје куће. Напротив множење становника у Њемачкој иде на ниже пошљедњих година.

Арапкиња и мираз. У законодавној скупштини египатског парламента који је тек недавно постао, предложио је један посланик, да се забрани удаја Египћанкама прије навршене 16 године, што је заиста један врло умјестан и хвале вриједан приједлог. Познато је да се египатске дјевојке удају у 12. или 13. години живота, ако се та трговина може назвати уопште удајом. Младожења мора, бар у средњем сталежу, да плати за невјесту око 600 круна, а ту невјесту му обично нађу сродници и пријатељи; он је и не познаје. Удовице су јевтиније од дјевојака. Да је египатска жена у ниском и запостављеном положају може се и отуд растумачити што је човјек мора да купи. На послу вјешти Арап умије да својим богатим језиком уљепша и ту купопродају, тај пазар са невјестама. Једном фелаху (сељак, ратар) рекоше да је тај обичај једна недостојна трговина. Тај богати фелах одговорио је на ту примједбу неког њемачког адвоката у Каиру овако: „Ја од срца волим моју кћер и једва могу по скупе новце да се одлучим да је дам од себе. А ви Европљани мрзите ваше кћери, па дајете читаве џакове пуне злата људима који их узимају, само да их се курталишете. Треба да се стидите!“ — То је његов назор!

П. п. бр. 51. 34—50

Прва Никшићска Штедионица

У НИКШИЋУ

сада

Никшићска Кредитна Банка

намјерава да на своме имању у Никшићу подигне једну нову грађевину за канцеларије и друге потребе.

За тај циљ одржаће банчина управа у садањој својој канцеларији своју

Прву јавну лицитацију

8. јуна од 8—12 прије подне, пошто на другој оферталној лицитацији, која је одржана 18. маја о. г., није се успјело доћи до погодбе.

Сваки предузимач може само тако и то лично присуствовати лицитацији, ако дан прије буде положио кауцију у износу 10.000 (десет хиљада) перпера у готову новцу или папирима од вриједности и то само акције по номиналној вриједности, или пак акредитивна писма наших банака. Друге врсте кауција неће се примати.

Кауција повратиће се истога дана свима предузимачима, а задржаће се само ономе, који предложи најповољнију понуду банци.

При давању кауције ваља предузимачи да писмено опомену, да су им познати планови, предрачун и услови и да поднесу увјерење писмено од стране Грађевинског Одјељења Кр. Министарства Финансија о способности за предузимање таквих послова, у противном дужни су да сносе половину трошкова надзорног инжињера.

Управа банке задржава себи право одбијања лицитаната у случају не конвенирања истих.

Планови, предрачуни и остали услови могу се видјети сваког радног дана од 9—12 сати прије подне у банчином локалу, гдје им стоје и остала потребна објашњења на расположењу.

бр. 38, 1,1 **Управа Никшићске Кредитне Банке**

Штампа Кр. Ц. Државне Штампарије

Власник и одговорни уредник проф. **Јован Николић.**

NACIONALNA BIBLIOTEKA CRNE GORE ĐURĐE CRNOJEVIĆ